

Arrest

nr. 86 199 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 20 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.-P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 10 oktober 2011 België binnen en dient op 11 oktober 2011 een asielaanvraag in.

Op 15 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 10 februari 2012 nr. 74 889 wordt de afstand van geding vastgesteld.

Op 17 februari 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 20 maart 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 20 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten U. X.

geboren te M, S. , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.03.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 11.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.12.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 14.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een afstand van geding vaststelde. Overwegende dat betrokkene op 20.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief dd. 19.03.2012 van S. B., verpleegster van het opvangcentrum van (...), voorlegt i.v.m. de (psychische) gezondheidstoestand van betrokkene. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vreest vermoord te worden door de familie T. bij terugkeer naar Albanië. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn familie vernomen heeft dat zijn vader en broer binnen zouden blijven en hem verteld zouden hebben dat er nog niets veranderd zou zijn omdat de familie T. zich weigert te verzoenen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.
(...).”*

Verzoeker stelt een tweede beroep in tegen deze beslissing, dat gericht is tegen de bevelscomponent ervan en gekend is onder het rolnummer X.

Op 15 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet, schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 25 april 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatste nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 3 mei 2012.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 27 april 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 51/8 en 57/7ter van voormelde Wet van 15 december 1980: bevoegdheidsoverschrijding.

3.2.1. Verwerende partij overweegt dat “betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn familie vernomen heeft dat zijn vader en broer binnen zouden blijven en hem verteld zouden hebben dat er nog niets veranderd zou zijn omdat de familie T. zich weigert te verzoenen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd.”

Artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

(...)

Het telefoongesprek dateert van na de afloop van de eerste asielaanvraag en deze nieuwe feiten en situaties zoals hoger beschreven konden daarom onmogelijk eerder tijdens de eerste asielaanvraag worden aangebracht.

Verwerende partij zegt niet dat de nieuw aangebrachte feiten geen nieuwe elementen zijn maar neemt deze toch in overweging. Hiermee geeft zij onmiskenbaar aan dat zij veronderstelt dat de nieuw aangebrachte feiten nieuwe elementen kunnen uitmaken in de zin van artikel 51/8 van voormelde Wet van 15 december 1980 (zie R.v.V. nr. 13.049 van 24 juni 2008).

De bestreden beslissing is niet louter een bevestigende beslissing.

Door een beoordeling te maken over bovengenoemde nieuwe feiten en situaties die verder reiken dan een prima facie beoordeling overschrijdt verwerende partij bovendien haar bevoegdheid.

Verwerende partij kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 omdat zij hiervoor niet bevoegd is (zie R.v.V. nr. 32.496 van 8 oktober 2009).

Het is niet aan verwerende partij om de oordelen of het gebrek aan stavingsstukken ter ondersteuning van die ingeroepen nieuwe feiten en situaties voldoende is om deze nieuwe elementen niet als zodanig te erkennen.

Artikel 57/7ter van voormelde Wet van 15 december 1980 laat immers toe dat ook zonder stavingsstukken de asielaanvraag geloofwaardig wordt geacht en de internationale bescherming wordt toegekend eventueel met toepassing van het voordeel van de twijfel.

De overweging dat “betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd” is daarom strijdig met de draagwijdte van artikel 57/7ter van voormelde Wet van 15 december 1980 en kan geen draagkrachtig motief van de bestreden beslissing uitmaken. Schending van het voormelde artikel 57/7ter en van de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel voert verzoeker aan dat het telefoongesprek dateert van na afloop van de eerste asielaanvraag en dat dit gegeven daarom onmogelijk tijdens de eerste asielprocedure kon worden aangebracht. Verzoeker meent dat niet wordt gesteld dat het nieuw feit geen nieuw element is en dat het wel in overweging wordt genomen, waardoor de verwerende partij eigenlijk aangeeft dat wordt aanvaard dat het een nieuw element is. Verzoeker meent tevens dat de verwerende partij haar bevoegdheid overschrijdt omdat zij een verregaande beoordeling maakt van het nieuwe feit terwijl het buiten haar bevoegdheid valt om na te gaan of er is voldaan aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van de tweede asielaanvraag op 20 maart 2012 een brief van Fedasil inzake zijn gezondheidstoestand heeft voorgelegd en in het interview het volgende heeft verklaard:

“Indien ik terugkeer naar Albanië, dan vrees ik om vermoord te worden door de familie T. Hierover heb ik reeds verteld tijdens mijn eerste asielaanvraag. Ik heb nog telefonisch contact met mijn familie. Mijn vader en mijn broer blijven binnen en vertellen me dat er niets is veranderd. De familie T. weigert zich te verzoenen.”

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Overwegende dat betrokkene op 20.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief dd. 19.03.2012 van S. B., verpleegster van het opvangcentrum van (...), voorlegt i.v.m. de (psychische) gezondheidstoestand van betrokkene. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken.”

En:

“Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vreest vermoord te worden door de familie T. bij terugkeer naar Albanië. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn familie vernomen heeft dat zijn vader en broer binnen zouden blijven en hem verteld zouden hebben dat er nog niets veranderd zou zijn omdat de familie T. zich weigert te verzoenen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoeker uit geen kritiek op het motief inzake de specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De beoordeling in de bestreden beslissing dat de vrees voor de familie T. zijn initieel vluchtmotief vormt, strookt met de gegevens van het dossier (de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011) en werd bevestigd door verzoeker in zijn interview naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag *“Hierover heb ik reeds verteld tijdens mijn eerste asielaanvraag”*. Dit gegeven heeft bijgevolg reeds het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het raam van een eerdere asielaanvraag en wordt in de bestreden beslissing terecht niet beschouwd als een nieuw gegeven.

Wat het telefoongesprek betreft dat zou dateren van na de eerste asielprocedure, dient te worden benadrukt dat artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris begrensd tot de beoordeling dat het nieuw gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker de telefonische contacten met zijn familie, waarin de familie vertelt dat er nog niets veranderd is en dat de familie T. zich niet wenst te verzoenen, op geen enkele manier kan staven en dat dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. De omstandigheid dat deze telefonische contacten zouden dateren van na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze kon aanbrengen, doet hieraan geen afbreuk en bovendien hebben deze contacten betrekking op zijn initiële vluchtmotieven waarvan in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt dat deze reeds negatief werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Door deze *prima facie* beoordeling van de door verzoeker aangebrachte elementen heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zoals hierboven beschreven, niet overschreden. Er is bijgevolg geen sprake van bevoegdheidsoverschrijding.

Waar verzoeker meent dat niet wordt gesteld dat het nieuw feit geen nieuw element is en dat zou worden aanvaard dat het een nieuw element is, kan hij niet worden gevolgd. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat “*betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.*” Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze hadden kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Waar verzoeker ten slotte de schending aanvoert van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel betrekking heeft op beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet op beslissingen genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET